

Sygnatura akt XI C 42/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Agnieszka Peregudów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. we W.

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko (...)

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) na rzecz powódki M. W. kwotę 279 zł (dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 maja 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2014 r. (...) z siedzibą we W. i M. W. zawarli umowę sprzedaży, na mocy której (...) Sp. z o.o. (...) za cenę 279 zł przeniosła na M. W. własność skórzanych półbutów męskich.

(bezsporne, a nadto dowód:

- paragon z kartą gwarancyjną, k. 4a-4b)

W grudniu 2014 r. M. W. zauważyła na butach plamę.

W dniu 14 grudnia 2014 r. M. W. zawiadomiła sprzedawcę o stwierdzonej wadzie i wniosła o wymianę obuwia na nowy. W formularzu zgłoszenia niezgodności w rubryce „Uwagi sklepu o stanie reklamowanego towaru” sprzedawca nie wpisał żadnego zastrzeżenia.

(dowód: - zgłoszenie niezgodności towaru z umową, k. 5, 27;

- przesłuchanie powódki, protokół rozprawy z dnia 7 kwietnia 2016 r.)

W dniu 17 grudnia 2014 r. na zlecenie sprzedawcy rzeczoznawca z zakresu obuwnictwa sporządził opinię, w której stwierdził, że przyczyną plam na skórze „jest spryskanie nieokreśloną substancją chemiczną. (...) Reklamacja bezzasadna.”

O stanowisku sprzedawcy M. W. została powiadomiona w terminie 14 dni od dnia zgłoszenia niezgodności.

W dniu odbioru obuwia M. W. stwierdziła uszkodzenie butów. W lewym bucie doszło do przecięcia skóry.

W związku z tym M. W. ponownie złożyła reklamację – odwołanie od stanowiska sprzedawcy.

(dowód: - opinia z dnia 17.12.2014 r., k 28;

- pismo powódki z dnia 30.12.2014 r., k. 6;

- zgłoszenie niezgodności towaru z umową, k. 27;

- przesłuchanie powódki, protokół rozprawy z dnia 7 kwietnia 2016 r.)

(...) Sp. z o.o. S.K. odwołania nie uwzględnił, wskazując, że uszkodzenie nie powstało podczas oględzin rzeczoznawcy.

(dowód: - pismo do zgłoszenia reklamacyjnego, k. 30)

W dniu 4 marca 2015 r. M. W. odebrała od sprzedawcy obuwie.

Wobec nieuwzględnienia żądania w dniu 21 kwietnia 2015 r. M. W. złożyła sprzedawcy oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży z dnia 17 września 2014 r. i zażądała zwrotu ceny w terminie 7 dni.

Sprzedawca w odpowiedzi nie uznał żądania.

(dowód: - pokwitowanie odbioru, k. 32;

- oświadczenie o odstąpieniu, k. 7;

- pismo pozwanego z dnia 6.05.2016 r., k. 34)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem istnienie plam na obuwiu i przecięcie skóry w bucie było bezsporne, a nadto w świetle domniemania prawnego z art. 4 ust. 1 ustawy o sprzedaży konsumenckiej dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i został powołany wbrew rozkładowi ciężaru dowodu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną żądania powódki jest art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (dalej ustawa o sprzedaży konsumenckiej), którą to ustawę stosownie do brzmienia jej art. 1 ust. 1 stosuje się do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towa konsumpcyjny) oraz art. 494 k.c. Zgodnie z art. 8 ust. 4 wskazanej ustawy, jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w art. 8 ust. 1 tej ustawy (naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów), nie może żądać naprawy ani wymiany, albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy określaniu odpowiedniego czasu naprawy lub wymiany uwzględnia się rodzaj towaru i cel jego nabycia. Natomiast, w myśl art. 494 k.c. strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że strony w dniu 17 września 2014 r. zawarły umowę sprzedaży, przy tym powódka nabyła wskazane w uzasadnieniu obuwie jako konsument, tj. w celu niezwiązanym z działalnością gospodarczą (art. 535 kc i art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego). Sporów nie budziło też to, że obuwie posiada plamy i powódka w związku z tym już w dniu 14 grudnia 2014 r. zgłosiła niezgodność towaru z umową. Poza sporem było też, że żądanie powódki nie zostało uznane przez stronę pozwaną, a nadto, że odbierając obuwie powódka stwierdziła przecięcie skóry na jednym z butów, co skutkowało kolejnym jej zgłoszeniem, które nie zostało również uwzględnione przez sprzedawcę. Nie zgadzając się ze stanowiskiem pozwanej spółki powódka odstąpiła od umowy, żądając zwrotu uiszczonej ceny.

Spór stron dotyczył skuteczności odstąpienia od umowy oraz istnienia roszczenia powódki o zwrot uiszczonej ceny.

Odnosząc się do pierwszej ze spornych kwestii, należy zauważyć, że art. 8 ust. 4 ustawy o sprzedaży konsumenckiej, z którego swoje roszczenie wywodzą powodowie, odwołuje się do art. 8 ust. 1 tej ustawy.

W myśl tego przepisu, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość towaru zgodnego z umową oraz rodzaj i stopień stwierdzonej niezgodności, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie naraziłby kupującego inny sposób zaspokojenia.

Powyższe oznacza, że kupujący może żądać nieodpłatnej naprawy lub wymiany towaru konsumpcyjnego na nowy, a w dalszej kolejności może od umowy odstąpić wtedy, gdy łącznie spełnione zostały dwie przesłanki, tj.:

- a) towar ten jest niezgodny z umową;
- b) niezgodność z umową istniała już w chwili wydania towaru.

Co do istnienia niezgodności umowy już w chwili wydania towaru trzeba podkreślić, że w myśl art. 4 ust. 1 ww. ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. W niniejszej sprawie towar został wydany powódce w dniu 17 września 2014 r., a niezgodność stwierdzono trzy miesiące później. Oznacza to aktualizację wskazanego domniemania i przerzucenie na pozwanego ciężaru dowodu, że przedmiotowa niezgodność (plamy na obuwiu) powstała przykładowo wskutek działania powódki – spryskania obuwia nieokreśloną substancją. Ciężaru tego pozwana spółka jednak nie udźwignęła, co nakazuje przyjąć,

że uszkodzenie obuwia istniało już w chwili jej wydania. Wprawdzie pozwany przedłożył na tę okoliczność dowód z prywatnej opinii, ale jako dokument prywatny – z uwagi na wskazane wyżej domniemanie – był to dowód niewystarczający.

Tym samym, uznać należy, przy uwzględnieniu czasu jaki upłynął do dnia odstąpienia przez powódkę od umowy, że sprzedawca (strona pozwana) nie zdołał uczynić zadość żądaniu powódki w odpowiednim czasie, co zaktualizowało prawo powódki do odstąpienia od umowy.

Nadto, wskazać należy, że powódce zostało zwrócone obuwie uszkodzone (przecięcie skóry). W dniu 14 grudnia 2014 r. w formularzu zgłoszenia niezgodności w rubryce „Uwagi sklepu o stanie reklamowanego towaru” sprzedawca nie wpisał żadnego zastrzeżenia co do stanu obuwia, co prowadzi do wniosku, że w momencie zgłoszenia skóra nie była przecięta. Takie przecięcie istniało natomiast już w dniu zwrotu obuwia powódce. Prowadzi to do wniosku (domniemanie faktyczne), że do dalszego uszkodzenia obuwia doszło w czasie rozpoznawania zgłoszenia powódki, tj. w czasie, gdy pieczę nad obuwiem sprawował już sprzedawca. Uszkodzenie obuwia w tym okresie również oznacza,

że sprzedawca nie zdołał uczynić zadość żądaniu powódki, nie dość, że nie wymienił uszkodzonego obuwia, to jeszcze doprowadził do dalszego pogorszenia jego stanu.

Te okoliczności zaktualizowały uprawnienie powódki do odstąpienia od umowy. Przede wszystkim, stwierdzona niezgodność jest istotna, plamy zaburzają estetykę, a wygląd obuwia jest główną jego cechą, którą kierują się nabywcy wybierając konkretny model. Z tej samej przyczyny za istotne uznać również należy przecięcie skóry wierzchniej. Nadto, pozwana spółka nie uczyniła zadość żądaniu powódki

w odpowiednim czasie. Do dnia złożenia przez powódkę oświadczenia o odstąpieniu od umowy, jej żądanie – mimo zasadności i mimo dalszego uszkodzenia obuwia w czasie, gdy znajdowało się ono pod pieczęcią pozwanego, nie zostało uwzględnione.

Tym samym, z uwagi na niewykonanie przez pozwanego naprawy w czasie odpowiednim, istotność stwierdzonej niezgodności towaru z umową istniejącą już w chwili wydania obuwia, powódka mogła odstąpić od umowy sprzedaży.

Wobec powyższego, uznając oświadczenie powódki o odstąpieniu od umowy za skuteczne, Sąd na podstawie powołanych wyżej przepisów zasądził należność w kwocie 279 zł.

Zasadne jest również żądanie powódki co do odsetek za opóźnienie w płatności tej kwoty. Roszczenie to ma oparcie w art. 481 § 1 kc, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwany zobowiązany był zwrócić powodowi uiszczoną cenę w terminie 7 dni od otrzymania wezwania do zapłaty – art. 454 kc, czyli do dnia 28 kwietnia 2015 r. Ponieważ tego nie uczynił, po upływie tego terminu pozostawał on w opóźnieniu. Powódka domagała się odsetek od dnia 7 maja 2015 r., Sąd nie mogąc orzekać ponad żądanie, orzekł zgodnie z nim.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł zatem jak w punkcie I tenoru wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu nastąpiło na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca (w niniejszej sprawie – pozwany) proces zobowiązana jest do zwrotu drugiej stronie kosztów procesu niezbędnych do celowego dochodzenia przez nią swoich praw przed Sądem. Na koszty procesu w niniejszej sprawie składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,- zł. Tym samym Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.